Samal päeval kogunes Rahvasteliidu sanktsioone korraldav komitee, nn. 18-komitee, oma järjekorralisele istungile Genfi. Olukord sel hetkel oli Itaaliale soodus. Makallest lõuna pool marssal Badoglio poolt 11. veebruaril alustatud pealetungil olid itaallased saavutanud Amba Aradami ja Amba Aladži juures suure tähtsusega võidud ja purustanud abessiinlaste vastupanu. Enne vihma-hooaja algust püüdsid itaallased nüüd kahekordse energiaga jõuda olulisemate keskuste vallutamiseni. Abessiinia ja Rahvasteliidu kaotus hõljus juba õhus. Rahvasteliit otsustab katsuda seisukorda päästa rahulise kokkuleppe teel. Itaaliale ja Abessiiniale otsustatakse panna ette lõpetada sõjategevus ja alustada läbirääkimisi rahutingimuste leidmiseks. Neegus võtab otsekohe vastu Rahvasteliidu ettepaneku, ka Itaalia annab oma põhimõttelise nõusoleku, pidurdamata aga vähimalgi määral pealetungi.

Sel momendil ilmub näitelavale Saksamaa Locarno lepingu purustamisega, mis otsekohe tõmbab Prantsusmaa ja Inglismaa tähelepanu endale ja mängib Itaalia kätte võrratu võimaluse, mida see ei jäta kasutamata. Neegus valmistub viimsele meeleheitlikule katsele. Ta koondab oma parimad väed, umbes 20 000 meest, ja asub 31. märtsil vastukallaletungile. Neist jääb aga 7000 meest surnult lahinguväljale, kuna ülejäänud põgenevad. Lahingu järel võib marssal Badoglio juba teatada, et ta on purustanud Abessiinia viimse armee. Mis nüüd edasi sünnib, on ainult abessiinlaste sammumine kaotusest kaotusele. 2. mail on neegus ise sunnitud põgenema Addis Abebast ja 5. mail marsivad sinna itaallased sisse.

Aprillikuu jooksul püüab Rahvasteliit veel korduvalt oma organite kaudu leida kontakti Mussoliniga, kuid sellel on juba kindel võidumaitse suus, ta

Eesti kroonika 1936, lk. 7